

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam 7. szám

2020. július

„Az Úr angyala ... megérintette (Illést), és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!”

1. Királyok 19:7.

Egyházunk 2020. évi jeligéje:

*„Csendesedjete el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett júliusi programjaink:

- 5-én, **vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Éhesen és szomjasan az igazságra (Máté 5,6)**
- 12-én, **vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Fejlődésünk útja (1 Péter 2,2)**
- 19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Telven lenni hittel és erővel (Apcsel 6,8)**
- 25-én, szombaton **Hajléktalan szolgálat**
- 26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **A hit győzelmet hoz (1 János 5,4)**

Rendszeres programjaink:

- Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)
- Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécsett (változó helyszínnel)
- Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason
- Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécsett, 15⁰⁰ órakor Hidason
- Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
- Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.
- Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Hónapindító ima:

Uram, tebenned megmaradni - ez minden, amit szeretnék. Nem akarok elmenekülni az emberek elől, vagy akár elkerülni őket. Másokért szeretnék hallgatni és várni a körülöttem lévő álmatlan, megtört szívű és szenvedő emberekre. Azokra gondolok, akik még nem találtak meg téged. Csak azt kérem, Uram, hadd maradjak meg tebenned.

J. ZINK

Média program

Július 24-én, pénteken **Metodista félóra** műsor lesz a Kossuth Rádióban 13 óra 30 perckor .

Születésnaposoknak

Annál keresem az életet, akinek a kezében ott van a jövő, és aki a léteimet, és a kincseimet nem emberi mércével méri. Ahhoz akarok tartozni, aki a világ végéig ki akar tartani mellettem.

T. Littmarck - H. Lanz

***Kívánjuk, hogy tapasztalják
meg ezt a mindennapjaikban!***

***Boldogmondások: Boldogok a lelki szegények,
mert övük a mennyek országa***

Kik a lelki szegények?

Jézus azonban a hegyi beszédben a *lelkükben szegényekről*, vagy - ahogy Luther fordította - a *lelki szegényekről* beszél. Kit kell az alatt érteni? Egy hasonló kifejezés található a Qumrani iratokban is. Ott a „lélekben nyomorultak”-nak olyan embereket neveznek, akik valódi alázattal közelednek Istenhez. A „lélekben szegény” szófordulatot is így kell érteni? Ez a szegények boldogmondásának valamilyen ellelkiesítését jelentené, úgyhogy az ígéret nem a szükségét szenvedő embereknek, hanem a valóban kegyeseknek szólna?

Egy ilyen alternatíva teljesen ellent mondana a Jézusról szóló üzenetnek (örömhírnek). Máté szerint is Jézus valóban a szegényekhez, a szomorúakhoz és az éhezőkhez szól. Azonban nem az Istenhez fűződő kapcsolattól függetlenül beszél a személyes és gazdasági helyzetükről. A boldogmondások Lukács szerinti megfogalmazásban a címzettek személyes megszólítás által vonódnak bele ebbe a kapcsolatba. Máténál az Istenhez fordulás a következő kiegészítő szavakkal íródik le: A *lelki szegények* az

olyan emberek, akiket a külső- és belső szükségleteik vezetnek oda, hogy mindent Istentől várjanak. Ezzel aztán egy belső tartás is leírható, amely a külső gazdasági helyzettől függetlenül azt a felismerést teszi magává, amelyet Luther mondott ki halálos ágyán: „Koldusok vagyunk, ez az igazság”. Isten előtt üres kézzel állunk meg. És éppen ez a nagy esélyünk, mert Isten az üres kezeket tudja megtölteni, nem pedig olyanokat, amelyek görcsösen kapaszkodnak abba, amelyet életük feladhatatlan gazdagságának tartanak.

És ezért újra és újra a szegények és a gyengék azok az emberek, akik saját útjaik végére értek, és akik felismerik, hogy éppen ebben a helyzetben sokkal közelebb állnak Istenhez és az Ő szeretetének gazdagságához, mint jólét, a töretlen teljesítőképesség, vagy a családi boldogság időszakában. Azt, hogy az nem csak az anyagi szegénység vonatkozásában érvényes, azt Pál olyan helyzetekben tapasztalta meg, amikor betegségekben és testi gyengeségekben szenvedett. Éppen ez által élte át Isten közelségét és annak erejét, és ezért írja azt, hogy: „Ezért Krisztusért örömmöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (II. Kor. 12:10)

Mert övék a mennyek országa, így fogalmazza meg Máté az első boldogmondásban szereplő ígéretet. Ezzel a zsidó nyelvhasználat szerint írja körül az ígéretet: *az övék Isten csodálatos uralma, amely minden földi és emberi lehetőséget felülmúl.* Isten megmentő közelsége, amely sohasem válhat magántulajdonná, amely azoké, akik kezeiket keresve és reménykedve tárják ki Isten ajándékai felé, és akiket Ő egészen váratlan módon gazdagít meg. Habár Jézus ezzel egy olyan ígéretet tesz, amely csak a jövőben fog teljes mértékben beteljesülni, szavának hatása azonban már most érzékelhető. Az Ő ígérete azok számára jelent bizonyosságot, akik úgy gondolják, hogy életük már nem ér semmit, hogy éppen rájuk nézve érvényes Isten szeretete és megbecsülése. E szeretet gazdagsága már most kitölti életüket, és alapja egy olyan reménységnek, amely nem okoz majd csalódást. „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róma 5:5)

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Csodákra emlékezni jó!

Határkőnél hittel megállni,
határkőnél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált tette:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!

Határköveknél hálát adni,
és hallelujás köszönetben
méregetni, mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanézni,
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határkőre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.

T Ú R M E Z E I E R Z S É B E T

*Az intéseket és tanácsokat mindig a jó szándék bizonyítékának tekintsd;
a szeretet biztos jelei ezek.*

JOHN WESLEY

Többen kérték, hogy közöljük le az alábbi visszaemlékezést 1998-ból. Lizi néni ma 97. évében van, fiával és menyével él Pécsen. A cikkben említett édesanyja 2002-ben halt meg, három nap híján 99 évesen. Lizi néni közben fekvőbeteggé vált, családja otthon ápolja. Gyülekezeti alkalmakon már nem tud részt venni, de mindig örül lelkésze, vagy más testvér látogatásának.

„Az Úr nem hagyott el még soha...”

Schauermann Menyhértné (Schäffer Erzsébet, Lizi néni) élettörténete

1923. október 8-án születtem Hidason (Hidas Baranya megyében egy kis falu. Lakói többnemzetiségűek, magyarok, székelyek és svábok).

Édesapám bányász volt, édesanyám az otthoni munkát látta el, a háztartást, az állatokat, és dolgozott a mezőn is. Szüleink nagyon sokat dolgoztak, és gyermekkorunkban nekünk is nagyon hamar kellett munkába állni. Hat évig jártunk iskolába, és aki azután nem tudott tovább tanulni, mindjárt részt kellett vállalnia a nehéz munkából. Ketten voltunk testvérek. Az öcsém az iskola után a szomszéd városban, mint asztalos tanult, én pedig otthon segítettem a szüleimnek.

Német származásúak vagyunk, a családban németül beszéltünk. Magyarul az iskolában kezdtünk tanulni. Többnyire nem is értettük, mi az, amit magyarul mondunk. Az iskola után a szüleim elvittek Szekszárdra, ahol majdnem egy évig dolgoztam egy parasztcsaládnál, azért, hogy közben magyarul tanuljak.

Nagyon szép időkre emlékszem gyermekkoromból is, de már akkor sok nehézségen mentem át.

Az akkori szokások szerint a lányok nagyon korán mentek férjhez. Tizenhét éves voltam, amikor férjhez mentem. Nagyon szerettem a férjemet, ő is engem, és nagyon örültünk annak, hogy Isten bennünket egymásnak teremtett. Úgy éreztem, én vagyok a legboldogabb ember a világon, mert az lett a férjem, akit én nagyon szerettem. Ez 1940-ben volt.

1941-ben, amikor a kisfiúnk két napos volt, a férjemnek katonának kellett menni. Rövid kiképzés után pedig Oroszországba került a frontra. 1942 áprilisában jött haza, amikor a gyerekünk már 9 hónapos volt. A férjem bognár volt, és amikor hazajött folytatta tovább a mesterségét. De

háború volt, nagyok sokakat vittek katonának, akik aztán nem is tértek vissza.

1944-ben a németek megszállták Magyarországot, és katonának vitték mindazokat, akik még otthon voltak. 1944 szeptemberében a férjemet és az öcsémet is elvitték. Közben az oroszok megszállták Magyarországot. Már nagyon közel volt a front, amikor meglátogattam a férjemet. Nem gondoltam, hogy ez az utolsó találkozásunk. Gyerek voltam még, nem gondoltam, hogy ilyen megtörténhet velünk, fel sem tudtam fogni, hogy mi zajlik körülöttem. A férjem tudta, hogy a frontra viszik őket. Egy kívánsága volt, ha nem jönne haza. Minden jót kívánt nekem, és kért, hogy a gyermeket, aki akkor 3 éves volt, istenfélelemben neveljem. Én azt sem tudtam mit jelent az, hiszen csak vallásos voltam, és hogy mi a hit, azt nem tudtam.

Az evangélikus egyházhoz tartoztunk. A bibliai történeteket az iskolában megtanultuk, tanultunk reggeli és esti imádságot, minden vasárnap templomba mentünk, de a hitről nem volt semmi fogalmam.

1944 márciusában a német hadsereg megszállta Magyarországot, a férjemet és az öcsémet elvitték, és semmi hírt nem hallottunk róluk. Mindig vártam, ha vége lesz a háborúnak, ott folytatjuk, ahol a közös életünket abbahagytuk.

1944 karácsonyán elmentünk a templomba. Ott hallottuk a dobszót. Abban az időben a híreket kidobolták a faluban, hogy mindenki hallja. De ilyen csak hétköznap szokott történni. Mindenki kiszaladt, hogy hallja a frontos hírt. „Másnap reggelre a nők 17-31 év közöttiek, a férfiak 17-45 évesig jelentkezzenek a Községháza előtt, kétheti élelemmel és ruhával, Bácskába kell menni, ahol kint maradt a földeken a termés, kukorica, krumpli, azt kell betakarítani.” Reggel jelentkezünk, de mivel édesapám bányász volt, azt mondták, mi haza mehetünk. A többi-eket gyűjtőtáborba vitték. Szilveszterkor kaptunk egy újabb felszólítást, hogy édesapámnak és nekem is el kell menni. Pécssett a Lakics lakatnyában vártunk, mikor visznek bennünket Bácskába. Január 10-én vagonokba raktak bennünket, amikben korábban terményt, vagy állatot szállítottak. Élelem csak annyi volt, amit mi hoztunk magunkkal. Január 10-től február 3-ig voltunk ezekben a hideg, fűtetlen vagonokban. Azon a napon, amikor megállt a vonat Dnyepropetrovszkban, akkor kaptunk először egy kis főtt ételt. Nagyon sok vonat, szerelvény állt ott. Próbáltunk érdeklődni, van-e ott valaki, aki Pécsről jött. Itt találtam rá édesapámra, itt láttam őt utoljára. Nagyon rosszul nézett

ki. Mondtam, hogy van még egy kevés kristálycukrom, odaadom neki, de ő azt mondta: „Gyermekem, neked még nagyobb szükséged lesz rá”.

Másnap kikerültünk a vagonokból. Azt már korábban is sejtettük, hogy nem Bácskába, hanem Oroszországba kerültünk. Összeszűfoltak bennünket hideg, fűtetlen barakkokba. csak az a kis batyu volt nálunk, amit hazulról hoztunk. Azt raktuk a fejünk alá. Kinyújtózkodni sem tudtunk, csak összekuporodva feküdtünk, annyian voltunk egy-egy helységbe bezúfolva.

Március 1-én kezdtünk dolgozni. Az élelem, amit ott kaptunk, nagyon kevés volt, csupán kis sós lé, amit káposztalevesnek mondtak. A munka nehéz, megerőltető volt. Először olyan helyre kerültem, hogy jeget hordtunk 2-3 km távolságról egy jégverembe, hogy az üzemi konyhán nyárra legyen jég. Egy reggel már nagyon rosszul éreztem magam, nem tudtam felkelni, sőt még a szememet sem tudtam kinyitni. Tudtam, hogy ez már a vég. Annyira el voltam gyengülve, hogy még a korlátot fogva sem tudtam lemenni az udvaron lévő WC-be. Mondtam, ha édesanyám tudná, hogy én most milyen nehéz helyzetben vagyok, milyen beteg vagyok, biztosan főzne nekem egy jó levest. Amit ott kaptunk, annak már a szagát sem bírtam. Azt mondtam a társaimnak, ha lenne egy nyers hagymám, attól talán erőre kapnék. Egy ismerősöm szólt, hogy neki még van egy hagymája, azt nekem adja. Az egész nem volt nagyobb, mint egy dió. Csak felét fogadtam el, hisz neki is szüksége lehet még rá, de ez a kicsiny hagyma olyan jó volt akkor, mint az orvosság, ami átsegített a betegség nehezén, és utána jobban lettem. Később újra tudtam menni dolgozni, hiszen a szobában sem volt jobb. Hideg volt, a hó befűjt az ablakokon, a padlóban a szögek deresek voltak. Mindezt elmondani szinte nem is lehet.

Később egy bányában dolgoztunk. Olyan helyen voltunk egész műszak alatt, hogy felülről folyt ránk a víz, teljesen átáztunk. Amikor kimentünk, a ruha ránk fagyott, a fürdőben pedig már nem volt meleg víz, ezért hideg vízben kellett fürödni.

Ezekről a borzalmakról nem akarok többet mondani, hiszen ehhez több napra lenne szükség, de később láttam - hisz akkor még nem ismerem Istent -, hogy az Úr kegyelme volt velem ezekben a nehéz napokban.

Az Úr szavát egy éneken keresztül értettem meg, amit még az iskolában tanultam. Nagyon nehezen ment a fejembe, de muszáj volt meg tanulni ezt az egyházi éneket. Kívülről tudtam, de a mondanivalóját nem értettem.

Még útközben történt. Románián haladtunk át. A vagon résein kinézve láttam a Kárpátok hatalmas hegyeit, hóborította hatalmas fenyveseket, itt-ott egy kis faházikót, a hegy lábánál egy kis patak folyt. Ekkor jutott eszembe az az ének, amit még az iskolában tanultam. Akkor, ott értettem meg igazán a mondanivalóját.

A Mindenható nagy jósága,
van-e ember, kit meg nem hat?
Van-e ki szívét megkeményítve
néki méltó hálát nem ad?
Szeretetét kikutatni,
életem erre szentelem.
Az Úr engem még el nem felejtett.
Emlékezz erre mindig szívem!

És akkor megértettem. Nem csak a fejemben volt az ének, hanem a szívemben is. Hazulról vittem magammal egy imakönyvet, amit azelőtt soha sem olvastam. Minden reggel és minden este kinyitottam. Nagyon komoly imádságok voltak benne minden napra, ünnepnapra, betegeknek, gyógyulóknak. Mikor ezeket az imádságokat elmondtam, éreztem, hogy lelkileg napról napra megerősít, bár testileg nagyon gyenge voltam. Szinte szívtam magamba ezeket az imádságokat. Később már naponta kaptunk kenyeret, és egy kicsit erőre kaptam, néha már jóllakhattunk, és a kis imakönyv már nem minden nap került elő. Ürességet éreztem magamban. Nem tudtam még, hogy ez az Úr munkája. Akkor kezdtem el imádkozni, mert imádkozni igazán ott tanultam meg. Saját életemben láttam, hogy amikor jobban ment sorom, az imádság már nem volt olyan fontos. Ekkor kezdtem úgy imádkozni: „Istenem, inkább az életem legyen nehezebb, csak az imádságot ne felejtsem el!” Úgy éreztem, az imádság több, mint a jóllakottság. Ott mutatta meg nekem az Úr, hogy milyen is volt az én életem itthon, hogy milyen gyarlóságok voltak az életemben, amiket itthon nem láttam. Önző voltam, azt akartam, hogy mindig az én akaratom érvényesüljön, és ezzel az önzéssel a férjemet olyan sokszor megbántottam. Imámban azt mondtam: „Istenem, ha egyszer hazakerülünk, a férjem is és én is, csak annyit szeretnék mondani neki: „Bocsáss meg, szeretnék ezentúl úgy élni, ha valamiben nincs igazam, akkor tudjak engedni.”

Teltek a napok, teltek a hónapok, teltek az évek. Három és fél év után eljött az a nap, hogy hazaindulhattam én is. Többen azért jöttek haza,

mert már nem tudtak dolgozni, és még mindig maradtak mások, akik csak 1950-ben jöttek haza. Én 1948 júniusában indultam. Romániában, egy gyűjtőtáborban mindnyájan kaptunk egy lapot, ahol értesíthettük a hozzátartozóinkat, hogy jövünk. A kisfiam akkor már hét és fél éves volt, se anyja, se apja, édesanyám nevelte. Mikor hazajöttem a szomszédaszony úgy mesélte el a történetet, hogy amikor megjött a lap az érkezésem hírével, akkor a kisfiam átment hozzá, és azt mondta: „Anna néni, most már nekem is lesz édesanyám.”

Azzal a gondolattal jöttem haza, hogy a férjem már itthon lesz, és Isten segítségével fogjuk folytatni az életünket úgy, ahogy azt mi már előtte is elképzeltük, együtt fogjuk nevelni a gyerekünket. Itthon tudtam meg, hogy a férjem eltűnt a háborúban. Összeomlott bennem minden, már nem is kívántam élni, úgy éreztem, jobb lenne elmenni erről a földről. De Istennek az akarata és az útja más volt. Az egész életem összetört. Kisfiam akkor lábadozott egy nagyon súlyos betegségből, én magam is olyan gyenge voltam, hogy csak pár órát tudtam fent lenni. Édesapám sem jött haza a kényszermunkatáborból, de öcsém igen, aki aztán meg-nősült, és feleségével ott laktak édesanyámnál, együtt a két öreg nagyszülővel. A családban csak édesanyám és öcsém dolgozott. Sógornőm súlyos tüdőbetegséggel feküdt a kórházban. Életéről már lemondtak az orvosok is. Nekik akkor egy 10 hónapos gyermekük volt. Az élet, a megélhetés olyan nehéz volt, azon gondolkoztam, hogyan tudnék én is segíteni, megpróbálok munkát keresni, elmegyek dolgozni. De öcsém azt mondta, úgylis beteg, gyenge vagyok, ha egy darab kenyérünk lesz is, azt megosztjuk egymás között, ebben a testvéri szeretetben megtartó erő rejlett. Amit ebben a szegénységben átéltünk, azt soha, soha nem akarnánk kihagyni az életünkéből. Újra jártam a templomba, de nem volt fülem, hogy meghalljam Isten szavát.

Löbel János, aki az I. világháború előtti években Hidason tanító volt, de később egyházunk lelkésze lett, a II. világháború után visszatelepült Hidasra, és német nyelven kezdett istentiszteleteket tartani a kitelepítés miatt elnéptelenedett baptista imaházban. Családtagjaim mindig örömmel meséltek arról, hogy milyen jó volt a prédikáció, de én nem értettem belőle semmit. Gyülekezet ekkor még nem volt Hidason. Löbel testvér, aki a szomszédban lakott, gyakran meglátogatott bennünket is. Beszült Hecker Ádám nyíregyházi lelkészről, akinek bizonyágtétele nyomán nagyon sokan megtalálták az Urat. Kíváncsi voltam rá, és évek óta érdekelt,

hogy mi is tulajdonképpen a megtérés. 1949-ben Döbröközön evangélizált Hecker Ádám. Nagyon szerettem volna elmenni. Reméltem, talán választ kapnék arra a kérdésre, hogy mi is a megtérés, de nem volt pénzünk a vonatra. Löbel bácsi megelőlegezte az útiköltséget, és pusztán kíváncsiságból így jutottam el Döbröközre. Ott közel 200 ember jött össze. Senkit nem ismertem. Az első benyomásom az volt, hogy Ádám bácsi két testvére: Elisabet és Katalin schwesterek odajöttek hozzám, és úgy fogadtak, mint ha én lennék a legközelebbi hozzátartozójuk. Ez a szeretet volt az első, ami megérintett. Úgy éreztem, ez az, ami nekem a legjobban hiányzik. A prédikáció elején mindjárt megkérdezték, van-e valaki, aki nem tudja, hogy mi a megtérés. Azt gondoltam, honnan tudja ez a lelkész, hogy én mire vagyok kíváncsi. Egész egyszerűen magyarázta, hogy a megtérés egy megfordulás, ha Jézushoz akarok menni, meg kell fordulnom azon az úton, amelyen eddig haladtam. A lelkészünk mondta, hogy akik át akarják adni életüket, azok mondják el hangos imádságban. Mindenki letérdelt. Az volt az elhatározásom, hogy nem akarok úgy hazamenni, ahogyan jöttem, életemet át akarom adni az Úrnak. Nagyon közel volt a gonosz is, és jött a kísértés, hogy „Te akarsz itt imádkozni, itt mindenki magyarul imádkozik, te pedig csak németül tudsz”. Ez a két erő tovább harcolt bennem. Azt mondtam: „Akkor németül fogok imádkozni”. De mit fognak mondani a többiek? De a Szentlélek nagyon közel volt a szívemhez, és azt mondtam, hogy „Magyarul fogok imádkozni, csak annyit, amennyit magyarul tudok”. Ez az imádság ennyi volt: „Uram, Jézus, légy te az én életemnek királya.” Mikor ezt kimondtam, nagyon nagy belső öröm töltött be. Ezzel az örömmel jöttem haza, és az Úr folytatta a munkáját az életemben.

Nem tudtam mindenben igent mondani az Úr akaratára, még mindig vártam, hogy a férjem hazajöjjön a fogságból, és együtt neveljük a gyerekeinket. Erről nem akartam lemondani. Megtérésem után már nem jártam az evangélikus templomba, csak a kis metodista közösségbe, mert élő lett számomra az ige. Megértettem az igehirdetést, az énekek is szóltak hozzám, nem is vágyódtam máshová. Amikor nagyon elkeseredett voltam, mindig kaptam a testvérektől, vagy az igéből segítséget.

Egyszer Zimre Gyula evangélizált Hidason, a Miatyánkról beszélt. Ő azt mondta, ha keresztyén emberek vagyunk, mindenben ki kell tudni mondani, hogy legyen meg az Úr akaratára. Én még mindig nem mondtam igent a férjem elvesztésére. Félttem, hogy a végleges elvesztést mondom ki,

és újra és újra nemmel válaszoltam. És mintha Isten megkérdezte volna, hogy miért nem. Azért, hogy nekem könnyebb legyen itt az életem? Igen, én félttem az élettől, félttem az egyedüllétől, félttem attól, hogyan fogom felnevelni a gyermekem, hogyan fogok megbirkózni az élettel. És mintha újra Isten hangját hallottam volna: „Ha nálam van a férjed, ha már nem kell neki többet szenvednie, akkor mit mondasz?” Olyan szeretetet éreztem a férjem felé, semmiképpen nem akartam volna, hogy szenvednie kelljen. És hosszú tusakodás után kimondtam: Uram legyen meg a te akaratom, de adj erőt ahhoz, hogy a gyermeknevelést egyedül is végig tudjam harcolni, amit más szülők együtt végeznek. Mikor ezt kimondtam, nagy erő és békesség szállt a szívembe.

Nagyon nehéz órákat, napokat, éveket éltem át, de mindig az Úr jelenlétében. Nagy dolgokat éltünk át akkor, amikor gyógyulások történtek a családban. A kényszermunkatáborból való hazaérkezésem után kisfi-am meggyógyult, de hamarosan agyhártyagyulladásra kapott. A kórházban azt mondta az orvos, hogy nincs remény a gyógyulásra, csak ha egy gyógyszert meg tudunk vásárolni (az akkor még ritka kincsnek számító Penicillinről volt szó). Nagyon szegények voltunk, két havi fizetésünk sem lett volna elég, hogy megvásároljuk. Míg a gyermek élet-halál között feküdt a kórházban, otthon Löben bácsi és a gyülekezet imádkozott. Legközelebb az orvos úgy fogadott, hogy csoda történt.

A sógornőm életében is ugyanezt tapasztaltuk meg, az orvosok már lemondtak az életéről, és imádság által meggyógyult. Magam is nagyon gyenge voltam, nap mint nap nagy fájdalmat éreztem a lábamban. Sokat panaszkodtam a nálam sokkal betegebb sógornőmnek, aki csendben hordozta betegségét. Mikor megértettem, hogy az állandó panaszokom milyen helytelen, és leborultam Isten előtt, hogy bocsássa meg ezt a bűnomet, elmúlt a fájdalom. Különös átélés volt a nagypapa halála előtti óra is. Kérte, hogy hívjuk át Löbel bácsit, mert neki most meg kell halnia. Korábban pedig nem volt átadott élete, és a közös imádságban megnyugodott, Isten kezébe tette bűneit, és békességben halt meg.

Nagyon sokat mesélhetnék édesanyámról, az egész családról, hiszen tapasztaljuk, ha az Úr nem tartaná felettünk őrző kezét, egyikünk sem élne már.

Löbel bácsi után Hecker Frigyes került a kis gyülekezetünkbe. És az ő kegyelmi ajándékai által is sokat tanulhattunk.

Azt az éltető erőt, amire szükségünk volt, csak itt ebben a kis gyülekezetben kaptuk meg, így lett az egész család methodista.

Rövid idő múlva aztán Wladár Antónia lett a lelkészünk, aki nagyon nehéz szívvel jött el Budapestről a mi kis sáros falunkba. Iskolázott, több nyelvet beszélő lelkész nő volt, szerette az egyszerű embereket, de a falusi élet nagyon idegen volt számára. Nem volt vízvezeték, nem volt összkomfort, mint a városban. Mi megpróbáltuk megérteni az ő nehézségét, és segítségére lenni. Az egész gyülekezet meleg szeretettel fogadta Ancit, már a megérkezése pillanatától. Nem teherautóval költözött, hanem pár csomagját, még az ágyneműjét is busszal hozta magával. Későbbi években is emlegette, hogy milyen sokat jelentett számára az a meleg fogadtatás. Ez a szeretet, amit mi nyújthattunk számára az Úr munkája volt az életünkben. Amikor már Pécsről járt közénk, akkor is azt mondotta: „hazajön Hidasra”. Évek múlva Szolnokra került, hosszú ideig nem találkoztunk, de amikor újra együtt voltunk, úgy éreztük, ugyanott folytathatjuk további kapcsolatunkat, ahol az megszakadt az elhelyezéssel.

Anci néni nagyon közel tudott jönni az egyszerű ember szívéhez, és tudott annak nyelvén beszélni, de a művelt iskolázott emberek között ugyanúgy helyt tudott állni. Sokszor ment külföldre, de soha nem jött úgy haza, hogy ne hozott volna valakinek valamit, azt, amire éppen szüksége volt. Még most is használjuk süteménykeverésre azt a kanalat, amit a 60-as évek elején hozott nekünk Svájcból. Nem lehetett tőle olyat kérni, amire ő nemet mondott volna. Fáradtságot nem ismerve segített. Tőle tanultuk meg, és a többi lelkészeinktől, hogy nem magunknak kell élnünk, bármilyen szegények vagyunk is, észre kell vennünk azokat, akik még nálunk is szegényebbek, és vannak mások, akiknek segítségre van szükségük.

A gyülekezet létszáma nem volt nagy, de egy-egy ünnepen, vagy evangélizáció alkalmával megtelt a kápolna, voltak, akik az ablakban ültek, vagy az udvarról hallgatták az igét. A háború mély sebeket hagyott vissza, nem volt talán egy ház sem a faluban, ahol ne lett volna egy-két halott. 1946-ban a falu lakosságának közel 85%-át kitelepítették Németországba. A családokat szétszakították, nálunk is az egész rokonság távol volt. Az emberek éhesek voltak az ige után.

Az évek múlásával sok minden megváltozott körülöttünk. Munkát kaptunk, a faluban nyitottak egy bányát, dolgozni lehetett, fizetést kaptak az emberek, a sebek lassan begyógyultak. Közben pedig az üléshelyek egyre inkább kiürültek a mi kápolnánkban. Ekkor már csak azok maradtak, akiknek igazán komoly megtapasztalásai voltak az Úr mellett.

A kitelepítés nagyon megrázó élmény volt. Amit az emberek generációkon keresztül nagy-nagy szorgalommal, verejtékkal építettek, itt kellett hagyniuk, ki lettek telepítve Németországba, csak azért, mert német származásúak voltak. 80 kg ruhát, élelmet vihettek magukkal, a többi mind itt maradt. Az üresen maradt házakba máshonnan jött embereket költöztettek be. Sokszor 2-3 család is lakott egy házban. Senki sem törődött azzal, hogyan és miből fognak ezek az emberek megélni. Édesanyámat is internálták. Mi nem voltunk gazdagok, csupán pár hold földünk volt, 2 tehenünk, pár birkánk, disznó és tyúkok. A nagymama volt otthon, amikor egy idegen asszony jelent meg. A német nemzetiségű lakosok akkor már nem szólhattak semmiért, nem ellenkezhetek. Ez az idegen végig járta a házat, a nagymamát kitessékelte, és azt mondta: ez most már mind az övé. Az egész család sok évtizedes verejtékes munkával szerzett kis vagyona odalett. Két ágyat, négy széket és egy szekrényt kaphattunk meg a bútorainkból. Senki nem törődött azzal, hogy miből fog megélni a család. Amikor édesanyám hazajöhetett az internálásból, napszámba járt dolgozni, és a család csak nagyon nehezen tudta a mindennapi kenyeret megkeresni. Az anyagiak terén is nagy beosztással éltünk. Először a mindennapi kenyérré válót tettük félre, aztán a háztartás kiadásait, a ruházatkodásnál is mindig az élvezett elsőbbséget, akinek nagyobb szüksége volt valamire. Egyszer nagyon szerettem volna egy cipőt, mert nagy szükségem lett volna rá. Kérésemet letettem Isten kezébe, egészen gyermeki hittel, hogy én nem tudom hogyan, de tudom, hogy Istennek van erre hatalma. Valaki aztán egy külföldi csomagból nekem ajándékozott egy cipőt. Nagyon hálás voltam, mert tudtam, hogy ez válasz az imámra, ezt az Úr adta. Ma már szomorúan gondolok arra, hogy ez az Úrra hagyatkozás hiányzik, hisz, ha valamire szükségem van, bemegyek a boltba, és megveszem.

Később, amikor én is munkahelyre kerültem, gyakran éreztem, hogy igazságtalanság ért, szerettem volna szóvá tenni, de megértettem az igéből, hogy „akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra van”. Ez mindig megnyugtató, és erőt adott.

Emlékszem egy vasárnapra, amikor terhektől roskadva mentem a gyülekezetbe, és az volt a szívemben, hogy Uram, csak egy szót szólj, mert nem bírom már tovább, akkor a 116. Zsoltár 1. verse adott erőt: „az Úr meghallgatja könyörgésem szavát”.

Az 50-es években már mindenki kaphatott munkát. A gyárat, üzemeket államosították. Az emberekben az a szemlélet alakult ki, hogy nem kell semmire vigyázni, úgysem a sajátja. Egyszer Hecker Ádám testvér ar-

ról beszélt, hogy ahol most dolgozunk nem a mienk, hanem az államé, de Istennek ugyanúgy tartozunk a munkánk becsületes elvégzésével, mintha az a mienk lenne. Ez a biztatás erőt adott a munkahelyemen végzett munkámhoz, és ez kihatott egész életemre.

A hívőket a faluban nem nagyon szerették. A munkahelyemen egyszer behívtak az irodába, és megkérdezték, miért járok a gyülekezetbe, hiszen azok csak népbutítók, és én mehetek akárhová, csak ide nem. Még ma is csodálkozom, hogy Isten akkor milyen bátorságot adott, és azt mertem mondani, hogy nem népbutítók, mert az, hogy így tudok helyt állni a munkámban, azt ott kaptam a prédikáción keresztül. Kiálltam amellett, hogy oda járok, mert ott kapom meg azt, amire szükségem van, ott kapom az erőt ahhoz, hogy becsületesen végezzem a munkámat. Ha bármi van, amit kifogásolnak a munkámban, ott hajlandó vagyok változtatni, de ebben az egyben nem engedek. Talán másfél órán át tartott ez a gyözködés, azt mondták, behívatnak az igazgatóhoz. Ettől sem riadtam meg, tudtam, hogy vallásszabadság van, és a Metodista Egyház elismert egyház. És ha börtönbe kerülök? -tették fel a kérdést. Akkor börtönbe megyek, de tudom, hogy semmi rosszat nem teszek. Többet aztán nem hívtak ez ügyben. Jó munkaerőnek tartottak, csak ne jártam volna a gyülekezetbe. A közvetlen főnököm azonban azt mondta, ha nem járnék, nem is lenne ilyen a munkám.

Hosszú élettörténetemnek mindez csak egy kis töredéke. Édesanyámmal ma is naponként átéljük Isten kegyelmét, együtt tudunk imádkozni, bűneinket megvallva egymásnak, hordozva imáinkban a gyülekezetet, szeretteinket.

Ma, ha visszatekintek, úgy érzem, hogy ezek a sötét völgyek életemben és minden nyomorúság azért volt, mert erre szükségem volt. Ezeken a nehézségeken keresztül sok mindentől mentett meg az Úr. Isten csodálatos ereje tartott meg eddig, és hiszem, hogy hordoz ezután is. Édesanyám most 94 (1997-ben) éves. A mi szolgálatunk ma az, hogy imádkozunk a családunkért, ha úton, vagy ha munkában vannak. Tudom, hogy az imádkozásnak az ereje az, ami megtart.

Visszatekintve életem nagyon nehéz napjaira azt mondhatom, hogy egyiket sem szeretném kihagyni életemből, hiszen ezeken át látom, hogy az Úr nem hagyott el még soha.

A lebetonozott szántó föld

A tavasszal összefutottam egy végzett hallgatónkkal, aki most egy kis faluban hitoktató. Kérdezem, tudja-e hasznosítani, amit a főiskolán tanult,

„Hát, - válaszolta elkomorodva - mindent megtanítottatok nekünk, csak az nem mondtátok, hogy a szántó föld, amelybe a magot vetnünk kell, le van betonozva...” És csak úgy ömlött belőle a panasz. Hogy már a falusi gyerekek is a monitor előtt nőnek fel, és csupa erőszakot, durvaságot látnak. Fejük tele a krimik, az akciófilmek, a mások eltiprására tanító számítógépes játékok képsoraival. A szeretet, a jóság, a megbocsátás ismeretlen fogalmak számukra. Ha ilyesmiről beszél nekik, értetlenül néznek rá. Egyszer behozta őket Pécsre, hogy megnézzék a város nevezetességeit, a Bazilikát, meg az őskeresztény emlékeket, de a gyerekeket egyedül a McDonald's érdekelte. Bízgatni, bátorítani akartam, de nem jutott eszembe semmi.

A nyáron aztán a Mecsekről hazafelé tartva egy elhagyott bányauzem mellett jöttem el, lebetonozott udvarának réseiben dús növényzet virított, tarka mezei virágok, meg egy szép nagy kökénybokor. Megnéztem közelebbről is: vastagodó törzse valósággal szétfeszítette a betont. Megvan! Ha újra találkozok nekikese-

redett tanítványommal, azt fogom tanácsolni neki, hogy keresse meg a beton repedéseit, s azokba vesse a magot! De nem volt szükség tanácsra. Örömmel újságotla, hogy a tavalyi bérmálkozókból sikerült összehoznia egy kis közösséget. Először csak öten voltak, most már több, mint tízen, s a kis csapat egyre növekszik. Rendszeresen összejönnek, közösen olvassák a Szentírást, együtt imádkoznak, és együtt vesznek részt a szentmisén is. „Na, mit szólsz hozzá, Laci bácsi?” Örültem a jó hírnek, és arra gondoltam, hogy lám, az elveszett mag csak megtalálja a repedést.

DOBOS LÁSZLÓ: „LÓ A TEMPLOMBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

„Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan.” Márk 4,26-27

Szájmaszk szükségess

Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. Efezus 4:29

A szájaszk szükséges. Egy új ajándék baráti látogatáskor. Divatosan felcicomázva, és a ruházathoz hangolva. Szombaton ezzel voltam a picon. De őszintén szólva nagyon utálok. Szemüvegem bepárásodik, és nem ismerek meg senkit. Ezek a bepólyált emberek, borzasztó! És, hogy valóban használ-e, azt sok vezető egészségügyis vitatja. Ez csupán szükségmegoldás.

A sok pletyka olyan, mint a vírus.

Az Efézisiakhoz írt levélben is szájaszskot javasol a levél írja, Pál apostol. Sok beszéd ugyanis ugyanúgy sok mindent szét tud rombolni, mint egy rosszindulatú vírus. Sok félrelépés történik, amelyen némely keresztények nagyon fel tudnak háborodni, pl. ami a sexet illeti. A pletyka nagyon ritkán terjed mértéktartással. Élvezettel terjesztik mások hibáiról szóló beszámolókat. Milyen gyakran suttozták el nekem, mint lelkész-nőnek a másról szóló rossz híreket. Volt rá eset, hogy 20 évvel korábbi történetről volt szó! Miért kell erről tudnom, könyörgöm, ha az érintett személy maga nem akarja nekem elmondani? Talán már régen bocsánatot kért Istentől érte! Akkor ez az ügy Isten előtt már nem játszik szerepet, meg van bocsájtva, és el van felejtve. És, ha nálunk van is az eset. Szájmaszk javasolt!

Azt beszélni, ami másokat épít

Van azonban jobb dolog is, mint a szájaszk. Csak azt mondjuk el, ami a másikat építi, és ne vétkezzünk! Jót szólni, és mindent a legjobb célra fordítani, ezt javasolja Luther Márton. Hatásos ötlet. A rágalmazók ugyanis így hamar észreveszik, hogy rosszindulatuk légüres térbe torkollik. Ez olyan, mint egy injekció, amely a megbetegítő pletykát megfékezi. Amely antitesteket aktivál. Szabadon elérhető, és mindenki részére kapható. És aki be van oltva, annak nincs már szüksége a szájaszokra,

LUITGARDIS PARASIE - NYUGALMAZOTT EVANGÉLIKUS LELKÉSZNŐ, CSALÁDTERAPEUTA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Történet egy pókról

„Megsegíti az Úr, megmenti őket, megmenti a bűnösöktől, megszabadítja őket, mert hozzá menekülnek.” (Zsolt 37,40)

Egyik alkalommal, amikor a gyermek Spurgeon a nagypja térdén ült, a nagypja egy igaz történetet mesélt el neki.

Sok évvel ezelőtt élt egy férfi Stanboureen – ahol ők laktak –, név szerint Havers, aki hitt az Úr Jézusban. Akkoriban nehéz idők jártak a keresztyénekre, üldözték, letartóztatták, és börtönbe is vetették őket. Egyik nap kitudódott, hogy Haverst is le akarják tartóztatni. Havers értesült erről, és egy gyárépületbe menekült, ahol felfedezett egy üres kemencét, és abban rejtőzött el.

A sötét kemencében nem sok látnivaló volt, de ahogy ott ült, meglátott egy pókot. Figyelte, amint a pók a kemence keskeny nyílásához mászott, és az első szálát elkezdte szőni a pókhálóhoz. Lenyűgöző alkalom volt megfigyelni, hogyan térül-fordul a pók, ki-be jár, és a nyílásnál készíti a hálóját. Havers még a veszélyt is elfelejtette, amely rá leselkedett. Azon gondolkodott, milyen nagy és bölcs Isten, aki a pókot megalkotta, amely olyan csodálatos hálót tud készíteni!

Hirtelen meghallotta a férfiak hangját, akik keresték, és le akarták tartóztatni. Beléptek a gyárépületbe, és az egyik férfi a kemencéhez közeledett. „Nos, mindennek vége, most megtalálnak!” – gondolta Havers. Ekkor meghallotta a férfi hangját: „Semmi értelme tovább keresni, a vén csirkefogó nem lehet itt. Nézzétek ezt a pókhálót, ezen nem tudott volna átmászni anélkül, hogy el ne tépte volna.” Így a férfiak elmentek, és Havers megmenekült.

Meg van írva, hogy akik az Urat szeretik és követik, azokat üldözni is fogják. Így volt ez már az Ószövetség idején, azután az Újszövetség korában, de napjainkban is van sok ilyen sajnálatos eset. De bármi is történjék a keresztyénnel, Isten gondoskodni fog róla – néha csodálatos módon –, amint azt Havers is megtapasztalta. Az Úr tudja a legjobban, mi jó az Ő gyermekeinek. Havers valószínűleg ismerte a fenti igeverset, és áment mondott rá.

MARK ROBERTS

TÖRTÉNETEK A SPURGEON CSALÁD ÉLETÉBŐL

Sakkfigura

Egyszerű sakkfigurád vagyok
én neked, Uram,
lovad, parasztod, futód,
amit akarsz, ahogy akarod.

Sosem akartam király lenni,
bástyának se lennék jó, tudom,
de jó a Te kezekben lenni,
s odaállni, ahova akarsz,
ahová bölcs gondolataid
vezényelnek, s vesztég maradni, míg
kegyelmesen új jelt nem adsz.

Vidd velem győzelemre gondolataidat!
S ha néha netalán
ki is ütnek démoni erők,
végy kegyelmes kezébe újra,
rendelkezz velem!

Egyszerű sakkfigurád vagyok
én neked, Uram.

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi
Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírelevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hangyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot
a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Dicsérjétek az Urat (Zsoltár 146:1), aki teremtette az eget és a földet (Ap.csel. 14:15)!

